

Nr 28.

Ankom till riksdagens kansli den 6 april 1922 kl. 2 e. m.

Utlåtande i anledning av väckt motion om tillstånd för vissa föreningar att vid offentliga kapplöpningar och travtävlingar anordna vadhållning för allmänheten med s. k. totalisator.

(2:a avd.)

I två inom riksdagen väckta, till jordbruksutskottet hänvisade likalydande motioner, nämligen nr 50 i första kammaren av herr Nilsson, Nils Anton, m. fl. och nr 152 i andra kammaren av herr Fjellman m. fl., har hemställts, att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes för beredande av medel till understöd åt landets hästavel, såväl varm- som kallblodig, medgiva, att vissa av Kungl. Maj:t godkända föreningar må vid offentliga kapplöpningar och travtävlingar tillåtas anordna vadhållning för allmänheten med s. k. totalisator under villkor att föreningarnas vinst av totalisatorn, med skäligt avdrag för omkostnaderna, inbetalas till statsverket för ovan angivna ändamål, samt i övrigt under iakttagande av de bestämmelser, Kungl. Maj:t kan finna skäligt utfärda.

Beträffande motiveringen tillåter sig utskottet hänvisa till motionen.

I ärendet har utskottet i vederbörlig ordning inhämtat stuteriöverstyrelsens yttrande rörande behovet av ytterligare medel, utöver nu utgående statsbidrag, till understödande av landets hästavel, vilket yttrande torde såsom bilaga få fogas vid detta utlåtande.

Utskottet.

I likhet med motionärerna håller utskottet före, att ett understödande från statsmakternas sida är av avgörande betydelse för vår hästavels vidmakthållande och utveckling. På sätt motionärerna erinra hava också genom de statsbidrag, som för olika ändamål ställts till stuteriöverstyrelsens förfogande, åtgärder i sådant syfte vidtagits. Emellertid hava, såsom torde framgå av stuteriöverstyrelsens utlåtande, de medel, som

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 10 saml. 14 häft. (Nr 28.)

sålunda anvisats, icke visat sig för ändamålet tillräckliga, utan skulle för ett effektivt befrämjande av landets hästavel ej obetydliga ytterligare anslag erfordras. Av stuteriöverstyrelsens redogörelse framgår sålunda, bland annat, att statsanslagens knapphet nödvändiggjort inskränkningar uti hästpremieringen av den omfattning, att premieringens ändamål därigenom äventyras. Härvidlag framstår såsom särskilt betänkligt, dels att vid hästpremieringarna ett avsevärt antal hästar -- ehuru enligt premieringsreglementet kvalificerade till pris -- icke kunnat tillerkännas sådana av brist på medel, dels att beskällare av kallblodig ras, med undantag av sådana i de nordliga länen, äro helt uteslutna från premiering genom penningpris.

Det torde, såsom jämväl motionärerna framhålla, näppeligen kunna ifrågakomma att under nu rådande statsfinansiella svårigheter förutsätta ökade statsbidrag för ändamålet. Motionärerna hava i stället anvisat en annan utväg, nämligen medgivande av vadhållning medelst totalisator vid travtävlingar och kapplöpningar under villkor att största delen av därav inflytande inkomster tillfölle statsverket och komme till användning för hästavelns främjande.

Bestämmelserna om förbud mot anordnande av vadhållning medelst totalisator, vilket förbud tillkom efter av 1896 års riksdag i skrivelse till Kungl. Maj:t gjord framställning i ämnet, innehållas i förordningen av den 4 februari 1898 (nr 6). Vid såväl 1911 som 1920 års riksdagar väcktes motioner i syfte att totalisator skulle få användas vid vadhållning vid sådana hästtävlingar, som företrädesvis befunes ägnade att verka till hästavelns befrämjande, därvid lämplig andel av vadhållningssumman skulle få disponeras till sådana ändamål. Sedan av vederbörande utskott avgivits avstyrkande utlåtande över omförmälda motioner, fann emellertid riksdagen desamma icke föranleda någon åtgärd.

De skäl, vilka i främsta rummet av riksdagen åberopats till stöd för nu ifrågavarande förbud, äro -- såsom jämväl motionärerna erinra -- dels de skadliga verkningar i moraliskt avseende, som dylik vadhållning i likhet med lotterispel i allmänhet skulle kunna medföra, dels ock den omständigheten, att travtävlingar och kapplöpningar nästan alltid skulle vara förenade med djurplågeri, vilket sålunda genom förbudets upphävande indirekt skulle främjas.

Vad först beträffar de moraliska vådorna av lotterier och liknande spel torde åsikterna härom på de senaste åren i vårt land hava undergått en betydande förändring, vilket kommit till uttryck särskilt därutinnan, att dispenser i stor utsträckning beviljats från gällande lotteriförbud, att statens premieobligationslotterier inrättats ävensom att av

riksdagen hos Kungl. Maj:t begärts utredning rörande inrättande av ett statslotteri eller annan form av ett under statens kontroll ställt penninglotteri. I detta sammanhang tillåter sig utskottet framhålla, att i sistnämnda utredning, som på uppdrag av Kungl. Maj:t förberedelsevis utförts av professorn i astronomi vid Lunds universitet C. V. L. Charlier och numera föreligger i tryck, föreslås, att totalisatorslotteri skall få användas vid kapplöpningar ävensom att inkomsten härav huvudsakligen skall användas till främjande av den svenska hästaveln.

Vad angår farhågorna att hästtävlingar skulle vara förenade med djurplågeri, anser även utskottet i likhet med motionärerna, att dessa farhågor torde vara föga grundade. Fastmer vill utskottet hålla före, att de hästar, som äro avsedda att delta i tävlingar, i allmänhet äro föremål för särskilt god omvårdnad och behandling. Utskottet är dessutom av den åsikten, att hästars användande för tävlingsändamål jämväl torde vara av betydelse för hästavelns utveckling. Slutligen torde kunna framhållas, att vadhållning medelst totalisator vid hästtävlingar är tillåten i de flesta länder, samt att enligt uppgift i professor Charliers ovanberörda utredning exempel kunna åberopas, att man i länder (ex. Preussen), där förbud mot totalisators användande införts, snart förmärkt ett så kännbart bakslag i fråga om hästaveln, att totalisatorspelet åter blivit legaliserat.

På grund av vad sålunda anförts har utskottet ansett sig böra tillstyrka, att möjlighet till anordnande av totalisatorspel vid hästtävlingar och kapplöpningar åter beredes under förutsättning att den därav uppkommande vinsten kommer den svenska hästaveln till godo. I främsta rummet torde därvid den kallblodiga hästaveln, som blivit mest lidande på grund av statsanslagens knapphet, böra komma i åtanke. Utskottet håller före, att medgivande till anordnande av totalisatorspel lämpligen bör kunna meddelas allenast av Kungl. Maj:t godkända föreningar. Det torde vidare få ankomma på Kungl. Maj:t att, efter vederbörlig utredning, utfärda föreskrifter rörande de närmare villkoren för dylikt tillstånd samt de bestämmelser, som för vinstmedlens redovisning till statsverket ävensom i övrigt må anses påkallade.

Utskottet hemställer alltså,

att riksdagen med bifall till förevarande motioner må i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t för beredande av medel till understöd åt landets hästavel ville medgiva, att vissa av Kungl. Maj:t godkända föreningar vid offentliga kapplöpningar och trav-

tävlingar tillåtas anordna vadhållning för allmänheten med s. k. totalisator under villkor att föreningarnas vinst av totalisatorn, med skäligt avdrag för omkostnaderna, inbetalas till statsverket för ovan angivna ändamål, samt i övrigt under iakttagande av de bestämmelser, Kungl. Maj:t kan finna lämpligt utfärda.

Stockholm den 31 mars 1922.

På jordbruksutskottets vägnar:

RAOUL HAMILTON.

Vid detta ärendes slutbehandling hava närvarit:

från första kammaren: herrar *Sederholm, Ingeström, Elisson, Dalberg, Hagfält, Andersson* i Stocksund, *Lundell* och *Lindstrand* samt

från andra kammaren: herrar greve *Hamilton, Nilsson* i Tånga, *Johansson* i Uppmälby, *Andersson* i Grimbo, *Aarnseth*, frih. *Silfverschiöld, Björk* och *Poppius*.

Reservationer

av herr greve *Hamilton*, som yrkat avslag å motionerna, samt av herrar *Nilsson* i Tånga, *Johansson* i Uppmälby, *Dalberg, Hagfält, Andersson* i Stocksund och *Aarnseth*, som anförde:

Utan att vilja ingå på de principiella invändningar, som kunna göras mot införande av vadhållning med totalisator, anse vi, att, då frågan härom för närvarande ligger under Kungl. Maj:ts omprövning, utskottet bort avstycka motionerna.

Billaga.**TILL KONUNGEN.**

Sedan riksdagens jordbruksutskott uti skrivelse den 10 februari 1922, i anledning av inom riksdagens båda kamrar väckta motioner — i första kammaren nr 50 och i andra kammaren nr 152 — om tillstånd för vissa föreningar att vid offentliga kapplöpningar och travtävlingar anordna vadhållning för allmänheten med s. k. totalisator, anhållit om infordrande från stuteriöverstyrelsen av yttrande rörande behovet av ytterligare medel, utöver nu utgående statsbidrag, till understödjande och främjande av landets hästavel, med angivande därvid av de särskilda ändamål, som med ifrågavarande ytterligare medel kunde anses böra tillgodoses,

har Eders Kungl. Maj:t genom nådig remiss den 10 februari 1922 anbefallt stuteriöverstyrelsen att inkomma med utlåtande över motionerna ifråga.

Med anledning härav får stuteriöverstyrelsen, med remissaktens återställande, i underdånighet anföra följande.

Såsom motionärerna framhållit äro de statsanslag, som av riksdagen anvisas till stuteriavseendet, icke tillräckliga för ändamålet och så har länge varit förhållandet såsom framgår av bifogade, hos stuteriöverstyrelsen upprättade tablåer.

Av tablån *bil. I* över antalet hästar, som vid premieringarna under 10-årsperioden 1911—1920 — ehuru enligt premieringsreglementet kvalificerade för penningpris — icke kunnat tillerkännas sådana på grund av brist på medel, framgår nämligen, att dessa hästares sammanlagda antal under perioden ifråga uppgått till 15,804 stycken, eller 3,722 kallblodiga hingstar och 12,082 betäckta ston och fölston, därav 1,165 av varmblodigt och 10,917 av kallblodigt slag.

Då medelvärdet å premie enligt de under olika delar av perioden ifråga gällande hästpremieringsreglementena av den 5 mars 1909 och den 24 oktober 1913 bör beräknas till 125 kronor för hingst och 60 kronor för sto, skulle alltså under åren 1911—1920 för premiering av samtliga därtill berättigade hästar erfordrats ytterligare 465,250 kronor till hingstpremier och 724,920 kronor till stopremier, eller sammanlagt 1,190,170 kronor. Medeltalet för år av det belopp, som ytterligare skulle erfordrats för hästpremieringarna under 10-årsperioden utgör alltså 119,017 kronor.

Bristen å medel till utdelning av penningpris för därtill kvalificerade hästar har uppstått oaktat, såsom framgår av tablån *bil. II*, vederbörande underdistrikt till utdelning av sådana premier under 10-årsperioden ifråga utbetalt sammanlagt 428,963 kronor 40 öre, eller per år 42,896 kronor 34 öre mera, än som för ändamålet kunnat disponeras av statsmedel.

Därest under ifrågavarande tioårsperiod, såsom i premieringsreglementet väl egentligen förutsättes, de av staten och underdistrikten för varje år gemen-

samt tillskjutna premieringsmedlen varit tillräckliga, så att samtliga därtill kvalificerade hästar kunnat tilldelas dem tillerkända penningpris, och om därvid de av staten för ändamålet anslagna medlen lämnat tillgång till bestri-
dande av hälften av de härför erforderliga kostnaderna, hade i statsbidrag ytterligare erforderats, enligt tablån *bil. I*, hälften av kronor 119,017:—, eller kronor 59,508:50, och enligt tablån *bil. II*, hälften av det belopp, kronor 42,896:34, varmed underdistriktens bidrag överstigit statens, eller kronor 21,448:17, *utgörande sammanlagt 80,956 kronor 67 öre per år.*

I detta sammanhang anser stuteriöverstyrelsen sig böra framhålla, att styrelsen tid efter annan gjort underdånig framställning om ökade anslag till prisbelöningar för hästar, men städse förgäves.

När stuteriöverstyrelsen år 1917 var sysselsatt med att utarbета förslag till det nuvarande hästpremieringsreglementet, gav dåvarande chefen för Eders Kungl. Maj:ts jordbruksdepartement det bestämda direktivet, att en ökning av anslaget till hästpremieringarna icke under några omständigheter kunde få påräknas.

Då den av styrelsen i anledning härav verkställda utredningen visade, att vid sådant förhållande flertalet av de ston, som uppfyllde betingelserna för att kunna premieras, icke skulle på grund av brist på medel komma i åtnjutande av penningpris, om icke sådana premier för de kallblodiga hingstarna helt indroges, fann styrelsen nödvändigt föreslå, att samtliga kallblodiga beskillare skulle uteslutas från penningpris.

Redan vid avgivandet av detta förslag var emellertid stuteriöverstyrelsen tveksam, huruvida icke penningpris borde bibehållas för beskillare av nordsvensk och gudbrandsdalsk ras inom landets nordliga delar, och, då Eders Kungl. Maj:t anmodade styrelsen att inkomma med utredning i sådant hänseende, fann styrelsen, med stöd av verkställda beräkningar, skäligt, att, under förutsättning att anslaget till prisbelöningar för hästar höjdes med 20,000 kronor, föreslå införande i det blivande hästpremieringsreglementet av bestämmelse därom, att inom femte och sjätte premieringsdistrikten, varest hästaveln bedrivs under särskilt svåra och ogynnsamma omständigheter, jämväl beskillare av nordsvensk och gudbrandsdalsk ras skulle kunna tilldelas premier till samma belopp, som föreslagits för beskillare av varmblodigt slag.

Det av stuteriöverstyrelsen sålunda framställda förslaget föranledde emellertid icke några åtgärder för utverkande av den begärda anslagsförhöjningen, men väl, såsom framgår av § 16 i det nu gällande hästpremieringsreglementet av den 26 november 1920 (nr 800), att bestämmelser däri utfärdats, varigenom inom femte och sjätte premieringsdistrikten, omfattande Värmlands, Kopparbergs, Gävleborgs, Jämtlands, Västernorrlands, Västerbottens och Norrbottens läns underdistrikt, även beskillare av nordsvensk eller gudbrandsdalsk ras kunna premieras med penningpris.

För att möjliggöra detta blevo emellertid dels dessa penningpris satta 100 kronor lägre än motsvarande premier för varmblodiga beskillare, *och dels penningpremierna för ston av samtliga premieringsbara raser till beloppen avsevärt reducerade mot vad av stuteriöverstyrelsen föreslagits.*

I övrigt äro, enligt det nu gällande hästpremieringsreglementet, beskillare av kallblodigt slag uteslutna från premiering med penningpris.

Under ovan angivna förhållanden är det ju förklarligt, att uppfödarnas

intresse för hästpremieringen minskats, och att de i stor utsträckning icke låtit uppvisa sina hästar vid premieringsmötena. Hästpremieringen är dock den starkaste hävstången för hästavelns höjande och konsolidering; men, om den på grund av anslagsknapphet icke kan fungera på avsett sätt, blir den av föga värde.

Orsaken härtill ligger otvivelaktigt till stor del jämväl däri, att de enligt det nu gällande hästpremieringsreglementet utgående stopremierna äro allt för låga.

Vid ingivandet av sitt ursprungliga förslag till detta reglemente upptog emellertid stuteriöverstyrelsen stopremierna till avsevärt högre belopp, eller till kronor 100: — och 50: — för »för första gången betäckta ston vid 4 års ålder» och till kronor 150: —, 100: — och 50: — för »fölston vid 4 års ålder och däröver», men blevo dessa premiesatser i det nya reglementet minskade till kronor 80: —, och 40: — respektive kronor 120: —, 80: — och 40: —.

Om dessa premier ökades till de av stuteriöverstyrelsen ursprungligen föreslagna, här ovan angivna beloppen, skulle emellertid säkerligen intresset för premieringarna åter växa och många värdefulla ston räddas åt aveln.

För möjliggörande av sådan premieförhöjning erfordras emellertid ytterligare penningmedel till belopp av omkring 40,000 kronor årligen, *varav 20,000 kronor skulle utgå av statsmedel*. Då, enligt vad här ovan förut framhållits, de för hästpremieringarna i övrigt ytterligare erforderliga statsmedlen beräknats till i jämnt tal till 80,956 kronor för år, kan, om även behovet av stopremiernas höjning inberäknas, det nuvarande premieringsanslaget anses *vara omkring 100,000 kronor för lågt*.

Allt sedan år 1915 har riksdagen årligen anvisat ett anslag av 20,000 kronor, att, i enlighet med bestämmelserna i nädiga kungörelsen den 24 oktober 1913 (nr 274), utgå för *tillvaratagande och utveckling av sådana i Sverige förekommande s. k. lanthästar, som kunna innefattas under benämningen »inhemska häststammar»*.

Jämlikt tablån *bil. III* har sålunda under 5-årsperioden 1917—1921 för ifrågakvarande ändamål av statsmedel utgått tillhoppa 100,000 kronor, under det att sammanlagda beloppet av de under samma period inkomna ansökningarna om bidrag från anslaget ifråga uppgått till 172,200 kronor, vadan en förstärkning av anslaget med 72,200 kronor för hela perioden, *eller med i medeltal 14,440 kronor för år*, erfordrats för att samtliga sökandena skulle kunnat tillgodoses från samma anslag.

En del av sökandena hava visserligen erhållit något fyllnadsbidrag från avkastningen av statens hästavelsfond, i det att Eders Kungl. Maj:t för sådant ändamål från dessa fondmedel anvisat, under år 1919 sammanlagt 3,000 kronor, under år 1920 tillhoppa 7,750 kronor och under år 1921 sammanlagt 2,000 kronor, men kvarstår i varje fall det förhållandet, att anslaget ifråga visat sig vara för sitt ändamål otillräckligt med ovan angivna belopp.

Jämväl det anslag till understödjande av *stamboksföring rörande hästar*, som riksdagen årligen anvisat, att utgå i enlighet med föreskrifterna i nädiga kungörelsen den 24 oktober 1913 (nr 275), har, såsom framgår av tabell *bil. IV*, visat sig vara otillräckligt. Sålunda hava de för ändamålet anvisade stats-

medlen under perioden 1919—1921 utgjort sammanlagt 30,000 kronor, under det att de inkomna ansökningarna om bidrag från anslaget ifråga utgjort tillhoppa 41,500 kronor.

Enär sålunda under ifrågavarande 3-årsperiod 11,500 kronor, *eller i medeltal per år kronor 3,833:33*, ytterligare erfordrats för att till fullo kunna tillmötesgå de inkomna ansökningarna om bidrag från anslaget, har styrelsen vid upprepade tillfällen ingått till Eders Kungl Maj:t med underdånig framställning om utverkande av förhöjning av anslaget ifråga, men har Eders Kungl. Maj:t, under hänvisning till att hästavelsfondens avkastning borde kunna lämna tillgång till bidrag jämväl åt de sökande, som icke kunnat från rastambokföringsanslaget erhålla de av dem därifrån sökta bidragen, icke funnit skäl hos riksdagen begära den äskade anslagsförhöjningen. Så har visserligen hittills även kunnat i viss mån ske, men endast genom avprutning på andra ansökningar om bidrag från nämnda fondmedel, vilka bidrag enligt stuteriöverstyrelsens åsikt med mera berättigande bort utgå från dessa medel.

Sedan riksdagen, såsom framgår av nädiga kungörelsen den 25 oktober 1918 (nr 814), beslutat, att Eders Kungl. Maj:t finge, efter det årligen minst en tiondel av statens hästavelsfonds avkastning lagts till kapitalet, efter stuteriöverstyrelsens hörande, till åtgärder för hästavelns främjande disponera så stor del av återstoden av avkastningen av fonden, som av riksdagen för varje år anvisades, har riksdagen hittills årligen medgivit, att av ifrågavarande avkastning ett belopp av 50,000 kronor finge användas till åtgärder för hästavelns främjande; och har Eders Kungl. Maj:t genom särskilda nädiga brev, sedan årligen 3,000 kronor undantagits till årsarvoden à 500 kronor åt statens konsulenter i hästavelsfrågor, på förslag av stuteriöverstyrelsen disponerat återstoden, eller 47,000 kronor, såsom understöd till därtill kvalificerade sökande.

Såsom framgår av tablån *bil. V* har under 3-årsperioden 1919—1921 inkommit ansökningar om bidrag från ifrågavarande fondmedel till belopp av sammanlagt 149,500-kronor. Då under samma period av dessa medel utgått även fyllnadsbidrag med sammanlagt 18,250 kronor till sådana sökande, vilka antingen icke alls eller endast delvis fått sina framställningar om bidrag från anslagen till rastamboksföring eller till inhemska häststammar beviljade, har alltså endast 122,750 kronor kommit de egentliga sökandena av understöd från ifrågavarande fondmedel tillgodo, och således en inknappning av 26,750 (149,500: — — 122,750: —) kronor måst göras i deras anslagsäskanden.

Av vad ovan anförts torde framgå, att de hittills för stuteriväsendet av staten anslagna medlen länge varit otillräckliga; och får stuteriöverstyrelsen, som till fullo inser svårigheten att under nuvarande tryckta tider utverka höjda statsanslag för ändamålet ifråga, i underdånighet på det livligaste tillstyrka bifall till de uti nu ifrågavarande motioner gjorda framställningarna om tillstånd för vissa föreningar att vid offentliga kapplöpningar och travtävlingar anordna vadhållning för allmänheten med s. k. totalisator, varigenom, enligt styrelsens åsikt, statsverket efter hand kommer att tillföras tillräckliga medel för att ej endast tillmötesgå de ovan angivna ytterligare anslagskraven, utan även till stor del bestrida de för stuteriväsendet erforderliga anslagen i dess helhet.

Fullmäktige hos stuteriöverstyrelsen, ryttmästaren P. O. Liedberg och översten friherre W. H. von Essen, hava närvarit vid behandlingen av detta ärende.

Stockholm den 17 februari 1922.

Underdånigst.

ALB. LINDSTRÖM.

MART. NYBORG.

Lennart Idén.

Bil. I.

Tablå

över antalet hästar, vilka vid nedannämnda års hästpremieringar icke kunnat tillerkännas penningpris på grund av brist på medel. Åren 1911—1920.

Å r	Hingstar		Betäckta ston och fölston	
	varmbl.	kallbl.	varmbl.	kallbl.
1911.....	—	136	133	717
1912.....	—	174	111	771
1913.....	—	259	92	783
1914.....	—	203	48	586
1915.....	—	40	93	1,197
1916.....	—	426	163	1,475
1917.....	—	697	130	1,885
1918.....	—	577	54	1,378
1919.....	—	684	151	1,131
1920.....	—	526	190	994
Summa	—	3,722	1,165	10,917
			12,082	
			15,804	

Premier à kr. 125.— för 3,722 hingstar kronor 465,250.—

Do » » 60.— » 12,082 ston » 724,920.—

Summa kronor 1,190,170.—

eller i medeltal 119,017 kronor för år.

Bihang till riksdagens protokoll 1922. 10 saml. 14 häft. (Nr 28.)

Bil. II.

Tablå
 över utdelade penningpris vid hästpremieringarna åren 1911—1920.

Å r	Av statsmedel Kronor	Av underdistr:s medel Kronor	Summa Kronor
1911.....	148 604.10	148,604.10	297,208.20
1912.....	153,284.65	153,284.65	306,569.30
1913.....	154,215.20	160,041.70	314,256.90
1914.....	146,752.80	154,071.20	300,824.—
1915.....	92,247.—	162,603.—	254,850.—
1916.....	88,080.—	177,590.—	265,670.—
1917.....	82,194.—	182,948.—	265,142.—
1918.....	132,598.—	193,900.50	326,498.50
1919.....	127,001.—	186,627.—	313,628.—
1920.....	122,540.—	156,810.—	279,350.—
Summa	1,247,516.75	1,676,480.15	2,923,996.90

Kronor 1,676,480.15 — kronor 1,247,516.75 = 428,963.40 eller per år kronor 42,896.34.

Bil. III.

Tablå
 över anslaget till åtgärder för inhemska häststammar åren 1917—1921.

Å r	Statsanslag Kronor	Sökta bidrag Kronor
1917.....	20,000.—	31,400.—
1918.....	20,000.—	32,700.—
1919.....	20,000.—	36,100.—
1920.....	20,000.—	42,000.—
1921.....	20,000.—	30,000.—
Summa	100,000.—	172,200.—

Bil. IV.

Tablå

över anslaget för stamboksföring rörande hästar åren 1919—1921.

Å r	Statsanslag Kronor	Sökta bidrag Kronor
1919	10,000.—	10,000.—
1920	10,000.—	14,750.—
1921	10,000.—	16,750.—
Summa	30,000.—	41,500.—

Bil. V.

Tablå

rörande dispositionen av avkastningen av statens hästavelsfond åren 1919—1921.

Å r	Disponibelt belopp Kronor	Inkomna direkta ansökningar Kronor	Beviljade bidrag		
			Fyllnads- bidrag till "inhemska häststammar" Kronor	Fyllnads- bidrag för rasstam- bokföring Kronor	Åt direkta sökande Kronor
1919	47,000.—	58,500.—	3,000.—	—	44,000.—
1920	47,000.—	41,000.—	7,750.—	3,250.—	36,000.—
1921	47,000.—	50,000.—	2,000.—	2,250.—	42,750.—
Summa	141,000.—	149,500.—	12,750.—	5,500.—	122,750.—
			18,250.—		
			141,000.—		